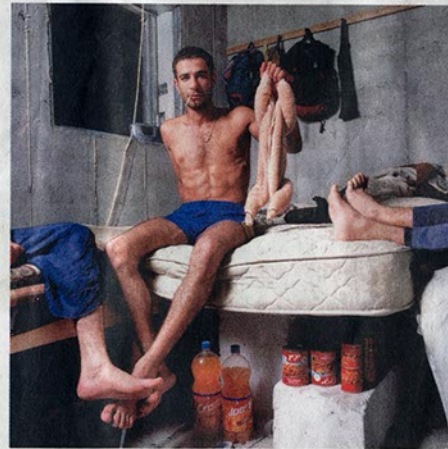

אמנות

תערוכה גליה ירב

עניין עם פועלי בניין

איך יכול צלם להתגבר על נקודת המבט המתנשאת על פני מושאיו? רון עמיר יצר ארכיון ויזואלי משותף יחד עם קבוצת כנאים, שכעת מוצג בתערוכתו "שהות"

כל התצלומים נעשו בכניין אחד, במשך שנה וחצי, תוך כדי תהליך בנייתו, כתבת רון גני אצרת התערוכה "שהות" של רון עמיר. "במשך אותה תקר" פה תפקד המבנה כ"מתקן סגור" והפועלים כמעט ולא יצאו מתור כו". עמיר מצלם פועלי בניין במ בט קרוב, חם, מכפנים. הוא מצלם אותם רק בעת מנוחה, בזמנים הפי רטיים שלהם, בהפוגות מהעבודה. אבל סימני העבודה ניכרים בכל, טוטאליים. הם עדיין באתר, מוכי ללים בו, מוטמעים בתוכו.

בבניין הם מתגוררים בתנאים לא אנושיים, בצפיפות, לכולך ודלות בלתי נסבלים. תנאי חיים נקבעים ישירות לפי קצב התקדמות העבודה שלהם עצמם. אם לא ירצפו היום, הדי שישנו על פיתית בטוח. שעות הפנאי שוממות, ורטיניות כמעט כמו שעות העבודה. הם ביחד, בצפיפות ובאוויר רווי המלט. החיי בור לחשמל ארעי, מסוכן. על מים זורמים אין מה לרבר. המיטות הן קרשים מונחים על בלוקים. הבגדים והתיקים תלויים על מסמר שננעץ בקיר חשוף. אתר בנייה ריקקמלא. דיירי רפאים מאכלסים אותו. הפי ניב האמיתיות של דיוור בריהשגור. זכנו, הם מעשנים, צוחקים, פים בטלוויזיה, מנמנים, מכינים אורז, נחים, מצטלמים. הם כמי צב של שהות מרובת משמעויות. זו השהות הבתלי וחקית שלהם. זו השהות החצי סודית שלהם בבניין גם אחרי שעות העבודה, מבלי יכולת לחזור הביתה או לשלום. זו השהות באזור הדמדומים של היש ראליות על חוקי הארנות הבעים שלה. השהות כפנאי. השהות שלהם

זו בחברת זה היוצרת אינטימיות רחוקה, השהות בחברת צלם היוצר רת גניחות בנייתו, המצלמה, והשי תהות עיני הצופה עליהם, אף שהם אמורים להיות בלתי נראים. נוף אזור כפר סבא, אזור השרון הרשן, המרוחה, הטובל בירוק, נשקף ממוסגר מבעד לחלונות הקרועים, כגלויות המורכקות על קיר יותר מאשר כמצייצאות שאכן נראית מבי עד לחלוך.

עמיר נתן לכולם מצלמות דיי גיטליות וסיפק להם שירותי הרפי סה. עסקת החליפין הזאת איפשרה לו לחמוק מהמבט הקולוניאליסטי לטובת בניית ארכיון משותף של האופן שבו הם רוצים לייצג את עצמם, כיצד הם חווים ותופשים את עצמם, ואיך רוצים להיראות. הוא מאפשר להם הצגה עצמית, תוך טשטוש עמדת היובר כפטרונאי, מומחה. הוא שלית-הציבור המודרמם הזה. במבט ראשון נראה שהתערורי כה מחולקת לתצלומי תקריב ותצי לומי פנורמות. כמבט מדויק יותר מתברר שגם הפנורמות לכאורה ננקות וצפופות. זהו הבניין כקבר. פועלי כחיים-מתים. עמיר מגלה את ההמצאתיות והיצירתיות בת נאי הדלות הקשים, את "יכולתם המופלאה לביית מקומות גרומים אלו לכלל סביבות ארעיות של יופי צרוף, מאולתר, לעתים קרובות באופן מסוכן למתמש", כדברי גני.

תקריב על מאפרה בצורת לב, מלאה ברלים מעושנים עד תום, נהפך לתמצית סימבולית של אהבת פועלי הבניין ("מאפרה לב", 2011). שלושה פועלים ללא חולצות ררי צבים יחד על מורון, שמיכות צמר

ופוך תלויות לאורז על החלוך. מאורר שבור וטלוויזיה ישנה מור נחים כפינה. מהחלוך בוקע הטבע כה מחולקת לתצלומי תקריב ותצי לומי פנורמות. כמבט מדויק יותר מתברר שגם הפנורמות לכאורה ננקות וצפופות. זהו הבניין כקבר. פועלי כחיים-מתים. עמיר מגלה את ההמצאתיות והיצירתיות בת נאי הדלות הקשים, את "יכולתם המופלאה לביית מקומות גרומים אלו לכלל סביבות ארעיות של יופי צרוף, מאולתר, לעתים קרובות באופן מסוכן למתמש", כדברי גני.

עוד נער, במכנסי ג'ינס וחור לצה אדומה, עומד על גג רעפים, יד אחת על המתן והשנייה מחזיק קה צינור כדי לייצב את הגוף. אור מנסוור מאחוריו, הקרניים חולפות

דרכו, משוות לו מראה מלאכי, רלומי, חזית המכנסים מלוכלכת באבק בניין (החביב - ריוקן עצמי", 2011). מיטה ריקה, מסודרת, השי מיכה מקופלת כמו למסדר צבאי. לצדה, בלוק בטון מתפקד כשירה שליר המיטה, עליו תקוע מאורר קטן, רצפת חול עם שבבי בטון כפכפי ("מיטה ומאורר", 2011). כפכפי שמיכת צמר אדומה ורודה שנתל תה על הקיר כמסך אחורי, כסטודיו צילום, כטפט מאולתר. דיו ללבנות מלט, כשעל ראשו הברדס שהופך אותו למעין כהן, כבעד טקסי, ריי טואלי ("מתמר", 2012).

עוד נער, במכנסי ג'ינס וחור לצה אדומה, עומד על גג רעפים, יד אחת על המתן והשנייה מחזיק קה צינור כדי לייצב את הגוף. אור מנסוור מאחוריו, הקרניים חולפות

למעלה: "רמדאן ועלא"; מימין: 2011; "נשאט", 2010

רת שהם מקומות משיים. בפועל, ימים מסומנים באיסיס, לצרכי התחשבות עם המעסיק ("טבלת ייאשה", 2011). מערך שקעים וחיווט מאולתר ומסוכן מאפשרים תאורה - נורה חשופה נחה על המיטה כנשיות עגלגלה ועירומה, אך גם מים חמים - חוט חשמל חשוף מקובע על קרש ומונח בתוך רלי שליכט "סופר גמיש" מלא במים ("כף השמלית", 2011). פינת שינה שהורבוק על קירותיה, מלבד גזירי עיתונים של נשים, גם תמונות של חיי פסטורליה כפריים - ים תיכון מרומיין בו אי שים רוכבים על אופניים למרגלות דקלים כשבים מאחוריהם מפריש לכן באופן ("רמדאן ועלא", 2011). פריים צפוף ותנוק שבו שיש גברים נחים ביחד, המזווגים מונחים בצ

מנגל חשמלי מאולתר מספיר לת תנור המונחת אופקית על מתקן קרשים. שמיכות תלויות כפינות חדרים לייצור חרדי הלבשה, פרי טיות. תבורה יושבת על הגג הפי תוח עם נריגלה, בהסבה משותפת בגג ארמון, כקיסרים יס'תיכוניים שהם גם ריפוגול (פעמונית), הכי לואה בקצה המגדל, מחכה לה

עמיר מתעניין בבני אדם, במופע הפרטיקולרי שלהם, על החברות, האישיות, הכשרונות והכישורים, ואחלת ידם

מתמדת לשטח והמתנה למתחולל, להופעה האקראית, הספונטנית, של היחסים בין האנשים לחפצים. זה צילום שמתעניין בבני אדם, במופע הפרטיקולרי שלהם, על החברות, האישיות, הכשרונות והכישורים, יכולותיהם ואחלת ידם. הוא מרלג מעל הפרדיגמה ההגמור נית של צילום ליברלי, המקיימת שיח אתי המגביל את ההתבוננות כסכלם של אחרים" כניסוחה של סוון סונטאג, ומתחבר להיסטוריה הסוציאלי-דוקומנטרית הענפה של צילומי מעמד הפועלים, מנשלים כנאים, שהחלה בשנות ה-20 כרר סיה וגרמניה, והתפשטה לארצות הברית.

זו ההיסטוריה המכוננת, המר דעת, של יצירת סובייקט היסטורי חדש גם דרך התרבות החזותית, כאמצעות ויזואליזציה של תנאי חייו. לצד החן הרב, אסתטיקת הר דימייד המטופל, ההמצאתיות רבת התושיה של העוני והנעורים בעי היופי הבעור, עמיר יוצר דיוקן ריאליסטי מורחב של כיעור, של חיי עמלון והשפלה; של סדר הבכ רתי-מעמדי היוצר "עולם שנראה כי גם האנשים שיגורו בבניינים דוגמת זה לאחר השלמתם לא יהיו הערשה" מצויים חייחום, יוצרים ביחסי השתלטות הרדית. המלט צובע את הגופים והבגדים, ממלא את הריאות, ואילו האנשים כובשים את כלומיתו במלוא חיותם, יוצרים לעצמם הביטאט אסתטי גם כמצב רלות המחוץ לחוק האיומה ביותר. עמיר מתחבר למסורת הסר ציאליסטית של תיעוד פועלים ככלל ובמנוחה בפרט, סוג צילום אנושי שפחות רווח כיום, שעילתו תיעוד תנאי מחיה וכולל יציאה

"שהות", רון עמיר. אצורת: ורר גני. סדנאות האמנם בתל אביב. אילפלט 18 תל אביב. שעות פתיחה: שני עד חמישי: 17:00-19:00. שישי ושבת: 11:00-13:00. עד 27.3